

Esir Zihinler
Semra Baran

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Yasemin Dağdelen

Sayfa Tasarım: Erbil Kargı

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Nisan 2026

ISBN: 978-625-8579-48-2

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ESİR ZİHİNLER

Semra Baran

Ön söz

Hayat birçok kez adaletsiz olur. Denge yoktur. Çarkların nasıl ve neye göre döndüğünü asla bilemezsin. Herkese bahşedilmiş bir hayat vardır. Yaşayıp yaşamamak, hatta yaşıyor gibi yapmak tamamen bize kalmış. Sonrasında ne olacağını zaten bilmiyoruz.

Dünyada uyumlu olup, sana denilenleri yapmak seni her zaman mutlu bir hayata götürür değil mi? Ne kadar da inanılası bir yalan. Hâlbuki farklı olanlar için bu, tamamen cehennemî yaşamak.

Doğduğumuz andan itibaren hem kendimizi hem de etrafımızı tanırız ve öğrenmeye çalışırız. Muhtemelen bu, ölene kadar da devam edecek. Çocukluktan sonra gençlik başlar, burada alınan bütün kararlar bir sonraki hayatını temsil eder.

Buna rağmen, nedense asla bu dönemde karar almamıza izin vermezler. Kararlar bize ait değildir. Sanki bir kayığa bindirilip akarsu üzerinde şelaleye doğru itiliriz. Uçurum, korkunç şekilde birbirine çarpan sular ve aşağıya düşeceğini bilmen. Tek yapabildiğin, düşeceğin anı beklemek oluyor. Ağlayıp yardım istiyorsun ama etrafındaki herkesin gururlu bir ifadeyle seni uğurladığını görüyorsun. Tam o anda kaderinin

bu olduđunu dűşűnűp, boyun eđiyorsun. Ta ki, akıntı seni Őelâleden aŐađıya dűŐűrene kadar. Tebrikler. Artık bűyűdűn. Her Őey; hayallerin, umutların ve dűŐlerin, hepsi atık denizlere ve okyanuslara karıŐıp yok oldu.

Peki ya sana o kayıktan kurtulmak işin bir Őans verilse? Çaresizce sonu beklerken kıyıda birisi sana yardım eli uzatsa ve sen sadece biraz cesaretle o yardım elini tutabilecek olsan bunu yapar mıydın?

**~Bazen kendinizi öyle bir çıkmazda bulursunuz ki,
tek çareniz koşmak olur.~**

“Buraya gel seni küçük şeytan!”

Sakın arkana bakma. Sakın arkana bakma!” Beyni vücuduna bu emri veriyordu. Alnında biriken terler, şakaklarından aşağıya süzülüyordu. Adımlarını hızlandırıp, arkasında onu kovalamakta olan adamla farkı açmak istese de, adam en az onun kadar hızlı koşuyordu.

Taş kaldırımında koşarken sokağın sonuna geldiler. Derin bir nefes aldı. Hızla sağa dönüp, yokuş aşağıya pazar yerine doğru daldı.

“Sana dur dedim serseri! Çantayı bana getir!” diye bağırdı adam.

Ne kadar da inatçı bir adam. Bu sefer iyi vurgun yapmış olmalıydı. Çantanın içinde ne vardıysa, adam peşini bırakmaktaki ısrarlıydı.

Pazar yeri oldukça kalabalıktı. İnsanları ite kaka koşmaya devam etti. Aralarında söylenenler olsa da, hiçbiri müdahâle etmiyordu.

Bu koşuşturma gereğinden fazla uzamıştı. Neredeyse yarım

saattir şehrin yarısını koşuyordu. Bir şey yapıp adamı yavaşlatmalıydı. Sonuçta adamın onu bırakmaya niyeti yoktu. Etrafına bakınıp gözüne kestirdiği bir perde tezgâhını kavradı ve pazarın ortasına doğru savurdu. Havada uçuşan perdeler ona biraz zaman kazandırmıştı. Etrafta oluşan uğultuyu boşverip, koşmaya devam etti.

Adam ilk başta afallasa da, perdelere basarak hızla koşmaya devam etti.

Bacaklarındaki son dermanla başka bir sokağa girdi. Arkasındaki adam oldukça geniş hayal gücüyle ona üretken küfürler savuruyordu. İçindeki gülme isteğini bastırıp, biraz daha hızlandı. En son, sokağın köşesini dönüp terk edilmiş otoparkın önüne geldi. İşin garibi, otoparka girmek için üç dört metrelik yükseklikten aşağıya atlaması gerekiyordu. Canı yanacak olsa da başka çaresi yoktu. Üstelik uzun zamandır bunu yaptığı için alışmıştı.

Adam nefes nefese de olsa zafer gülüşü atarak:

“Bak kızım, boşu boşuna koşturdun o kadar bizi,” diyerek derin bir nefes aldı. “Şimdi ver o çantayı bana. Çok yordun bizi,” dedi.

Adam, ter içinde kalmıştı. Göbeğini zorlukla tutan gömleğinin kollarını kıvrıp ona doğru bir adım attı.

Genç kız, hızlı bir kararla elindeki çantayı sıkıca kavradı. Yere çömelip tek hamlede kendini boşluğa attı. Yerde bir tur yuvarlanıp, dizlerinin üzerine düştü. Büyük ihtimalle dizleri ve dirsekleri kanıyordu.

Adam şoka uğramıştı. Yağ tulumu gibi vücudunu zar zor hareket ettirip, otoparkın kırılmış çatısından aşağıya baktı.

Kız, düştüğü yerden yukarı baktı. Adam kıpkırmızı bir

yüzle ona bakıyordu. Ellerini havaya kaldırıp adama orta parmak çekti. Sonra çantayı alıp hızla otoparkın diğer ucuna doğru koşmaya başladı.

Çantayla koşarken adamın onun arkasından ağız dolusu küfürler savurduğunu duydu ve keyifle bir kahkaha patlattı. Otoparkın boş köşesine vardığında bir duvarın önüne çömelip otururdu. Çantayı bacaklarının üstüne koyup, titreyen parmaklarını silindir şeklindeki kaliteli deri çantanın üzerinde gezdirdi.

İçinden; “Umarım bu kadar koştuğuma değmişsindir,” diye geçirip, fermuarı bir çırpıda açtı. Işıl ışıl para desteleri ona gülmüsüyordu. Kaptan buna sevinecekti. Bunun bir anlamı da şuydu; artık uzun süre işe çıkmasına gerek yoktu. Tatil yapabilecekti.

Alnına yapışmış siyah peruğu kafasından çıkarıp yanına koydu. Parmaklarını kulaklarına kadar kestirdiği erkek model saçlarının arasında gezdirip, perçemini düzeltti. Kafasının arkasındaki kabarıklığı eliyle düzeltip, duvardan destek alarak ayağa kalktı. Damarları patlayacak gibiydi. Baldırlarına hâlâ kan pompalandığını hissediyordu.

Önceden hazırlık yapmışlardı. Son çare olarak şehirde kaçabileceği yerler için bir çanta bırakmıştı. İşini sağlama alması gerekiyordu. Köşedeki tuğlaların arasına sıkıştırılmış siyah çantayı aldı.

Çantanın içinde bir şişe su vardı. Ağızının içi, boğazı tamamen kurumuştü. Kafasına dikip neredeyse iki yudumda hepsini bitirdi. Şişeyi kenara attı. Üzerindeki siyah kapüşonlu ceketini çıkarıp, kenara bıraktı.

Kollarının üzerinde, Japon harfleriyle “özgürlük” yazan

sweati üzerine geçirdi. Deri çantadaki para destlerini siyah sırt çantasına doldurup, çantayı omzuna astı.

Ardından peruğu ve siyah kapüşonluyu deri çantanın içine attı. Arkasındaki duvarın dibinde duran benzini alıp çantanın üzerine boşalttı. Benzin belki otopark kapatıldığından beri oradaydı. Cebinden çıkardığı kibriti yakıp tam ortasına attı. Ani bir kıvılcımla küçük bir ateş topu oluştu.

Parlak kıvılcımdan çıkan çatırtılar ve simsiyah duman onu rahatlatmıştı. Gözlerini hiç kırpmadan ateşi izlerken, yoğun koku gözlerini ve genzini yakmıştı. Arkasını döndü ve eski otoparkın açık olan tek çıkışına doğru yöneldi.

Karanlık otoparktan çıkınca gözleri gün ışığıyla buluştu. Yatağına gidiyormuş gibi hissediyordu ama daha öğlen bile olmamıştı. Otoparkın içi nemli olduğu için ateş kendiliğinden sönecekti, o yüzden söndürme ihtiyacı duymadı. Dışarıdaki hava serindi, yüzüne çarpan akşam meltemini hissedebiliyordu.

Kaptan onu bekliyor olmalıydı ama acele etmeye hiç niyeti yoktu. Zaten ayaklarının altında hissettiği keskin acı buna izin vermiyordu. Yarı yürüyerek, yarı sürünerek ev denilen yere doğru gitmeye başladı.

Bu onun ilk yaptığı iş değildi. Kendini bildiğinden beri bu hayatı yaşıyordu. Bu hayat ne kadar öyle hissetmese de onundu.

Şehrin alt mahallelerinde sessiz bir sokağa girdi. Sokağın sonundaki diğer evlerin gölgesinden sıyrılmış, boş arazideki kulübenin önüne geldi. Derin bir nefes verip, tahta kapıyı araladı ve içeri girdi. İçerisi fazla büyük değildi. Kulübe direkt mutfağa açılıyordu. Salonla mutfak arasında da kapı yoktu. Odaların hepsi açıktaydı.

Kaptan salondaki koltuğa uzanmıştı. Çantasını omuzundan sıyırıp kulpundan tuttu. Ayakkabılarını çıkarmak için can atıyordu. Onları hızla kenara indirip salona geçti. Çorapla yere basınca, ayağının altındaki nasırlar “Biz buradayız!” diye haykırmaya başladılar. Acıyla yüzünü buruşturdu.

Çantayı Kaptan’ın uzandığı koltuğun yanındaki büyük sehpaye bıraktı. Adam hafifçe kıpırdanıp gözlerini araladı. Esneyip, doğruldu:

“Demek geldin,” dedi gözlerini ovuştururken.

“Öncekilere göre daha hızlısın. Yakında profesyonel olacaksın Amira.”

Çantayı sehpanın üzerinden alıp kucağına koydu. Sonra da açıp, içindekileri sehpaye boşalttı.

Amira kendini, yorgunlukla köşedeki tekli koltuğa attı. Bacaklarını önce sonuna kadar esnetip sonra kucağında topladı.

Kaptan, desteler hâlinde duran paraları saymaya başlamıştı. Göz ucuyla Amira’yı süzdü.

“Bu seferki adamlar iyi yormuş seni,” dedi.

Amira omzunu silkti. Kafasını arkaya yaslayıp, gözlerini kapattı. Onaylayıcı bir ses çıkarıp, bacaklarını sehpaye uzattı.

Uzun bir süre, Kaptan’ın sehpanın üzerine sırayla attığı destelerin sesini dinledi. Biraz daha böyle durursa uyuyakalacaktı. Sırtının ter içinde kaldığını hissedebiliyordu. Amira yirminci desteden sonra takip etmeyi bıraktı. Uzun bir sessizliğin ardından Kaptan tatmin olmuş bir sesle:

“Düşündüğümden fazlaymış. Aferin sana,” dedi.

Amira o an kendini, sahibi tarafından övülen bir köpek gibi hissetti. Bu his midesine bir yumruk gibi oturmuştu.

Kaptanın ikinci kez seslenmesiyle irkildi. Gözlerini kırpıştırıp, belirsiz bir gülümsemeyle Kaptan'a baktı.

“Amira çıkıp bir duş al,” dedi babacan bir sesle. “Bugün iyice yoruldu.”

Sabah beşten beri ayaktaydı. Gece de erken yattığı söylemezdi. O yüzden sıcak bir duş alma fikri kulağına harika geldi. Hiç ısrar etmeden yukarıya çıktı. Üst kattaki odasından havlusunu alıp, hemen bitişiğindeki banyoya girdi.

Kıyafetlerini çıkartmaya başlayınca, koşuşturmadan sonra üzerinde kuruyan keskin ter kokusu yüzünden suratını buruşturdu. İç çamaşırlarını kirli sepetine fırlattı ve kendisini sıcak suyun altına attı. Bütün kasları gevşemeye başlamıştı. Omzundan başlayıp, sırtına kadar giden koyu renk dövmelelerinin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Bir yıl içinde tahmin edemeyeceği kadar dövme yaptırmıştı. Hiçbir seferinde de, tekrar yaptırma isteğine karşı koyamamıştı ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. Son yaptırdığı dövme, ensesindeki “dejavu” yazısıydı.

Sıcak suyun altında gevşemeye başladı. Kasları önce sızlıyor, sonra bir bir açılıyordu. Köpüklendikten sonra suyun altında biraz daha oyalanıp çıktı.

Eşyaları üst üste yığılmış, küçük dağınık odasına geçti. Kaba saba yatağı soldaki duvara yaslanmıştı. Hemen ilerisinde de gardırobu duruyordu. Geri kalan her şey ıvır zıvırdı. Kapının karşısında küçük bir pencere vardı. Duvarların tamamı kendi çizimleriyle doluydu. Turuncu perdeler içeri yumuşak bir hava katıyordu.

Gardırobun önüne geçip, üzerine en rahat kıyafetlerini geçirdi. Saçlarını tarayacak hâli bile yoktu. Sadece yatağına uzanıp, yorganın altına sokulmak istiyordu ama Kaptan'ın sesi

buna izin vermedi. Odasından çıkıp çıplak ayaklarıyla aşağıya indi.

Kaptan mutfakta poşetleri açmakla uğraşıyordu. Amira'ya dönmeden,

“En sevdiğin hamburgerden söyledim. Onları ye de yatmaya öyle git,” dedi.

Kızın tepkisini ölçmek için göz ucuyla baktı. “Sana üç tane söyledim, yanında da patates kızartması.” Kızın bunu seveceğini biliyordu. Amira karnının gurultusundan ve yorgunluktan tepki verememişti. Kaptan poşetleri ve içecekleri alıp salondaki sehpaye bıraktı. Amira da ardından gelip, tekrar tekli koltuğa oturdu. Bağdaş kurup, hemen bir paketi açtı ve yemeye başladı. Kaptan'sa bir bira açmış, keyifle yudumluyordu.

Amira en son dün öğlen arasında bir şeyler yemişti. Neredeyse nefes almadan üç hamburgeri de mideye indirdi. Patateslerin konduğu plastik tabağı alıp arkasına yaslandı ve tek tek ağzına atmaya başladı.

Kaptan arada yiyeceğini yiyip ikinci birasını açmıştı.

Amira hiçbir zaman Kaptan'ın çok içmesinden şikâyetçi olmamıştı çünkü onu hiçbir zaman zil zurna sarhoş görmemişti. İnsanların vücudunun %60'ı suysa, Kaptan'ınkinin tamamı alkoldü.

Para desteleri hâlâ sehpanın diğer ucunda üst üste diziliydi. Kaptan eğilip arasındaki iki desteyi Amira'nın önüne koydu. Amira patateslerden kafasını kaldırıp, göz ucuyla destelere baktı.

“Fazla verdin,” deyip ağzına birkaç patates daha attı.

“Gönlümden koptu ufaklık. Bu sefer iyi vurgun yaptık,” diyerek keyifle arkasına yaslandı.

“O zaman anneme de göndereceksin, değil mi” Duraksadı.
“Baba?”

“Baba” sözcüğünü dişlerinin arasında bastırarak söylemişti.

Oda bir an ölüm sessizliğine büründü. Kaptan’ının keyifli yüz ifadesine gerginlik oturmuştu. Amira’ya bakmadan fısıldarcasına;

“Annen başka adamların altından kalkarsa bakarız,” dedi.

Bu cümle Amira’nın bütün tüylerini diken diken etmişti. İşte, aynen şu anki gibi her şey bir anda altüst olabiliyordu.

“Annem hakkında düzgün konuş!” Sesi tahmininden yüksek çıkmıştı.

“Yıllar önce seni kapıma bırakıp kaçan bir kadına hâlâ anne diyorsun.

Benimle sakın bunun için kavga etme çocuk!”

Amira’nın sinirden bütün dişleri gıcırdıyordu. Yorgunluğun verdiği sarhoşluk etkisiyle gereğinden fazla sinirlenmişti. Şimdiden burnu kızarmış, dudakları şişmişti.

“Ne olduysa oldu, sonuçta o benim annem.”

Kaptan bu sefer kükrercesine:

“Ben de senin babanım. O kadının senin üzerinde hiçbir hakkı yok!” dedi.

Amira bir an irkilse de, sonunda pes etti. Ne dese boştu, o yüzden hızla toplanıp odasına çıktı. Kendini yorganın altına atıp, sakinleşmeye çalıştı. Yattığı gibi de uyuyakaldı.

Sabah uyandığında saat dörttü. Bu kadar uyuduğuna şaşır-mıştı. Vücudu aynı pozisyonda saatlerce kaldığından kaskatı

kesilmişti. Sinirden sıkıldığı yorganın ucundan parmaklarını ayırıp gevşedi. Dişlerini o kadar sıkmişti ki, esnerken bile çenesi acıyordu.

Berbat hissediyordu, kendine gelmesi biraz zaman alacaktı. Doğrulup yatağın içinde oturdu. Duvarda asılı olan çizimlerine tam yarım saat baktı. Bir ara, bunların yerine yeni çizimler asmalıydı. Dünkü koşuşturmadan sonra hâlâ sızlayan bacaklarını hareketlendirip lavaboya gitti. Bir tembel hayvan yavaşlığında oradaki işlerini bitirdi. Midesinin gurultusu nerdeyse bütün evde yankılanıyordu.

Tezgâhın üzerinde hâlâ patates kızartması vardı ama canı hiç istemiyordu. Buzdolabının açıp, içindekilerle kendine sandviç yaptı. Dolapta kalan son gazsız içeceği de alıp odasına çıktı.

Hâlâ sersem gibiydi. İki sandviçi de hemen yedi. Ayaklarının ağrısı dayanılmazdı. Uzanıp komodinin üstündeki ağrı kesici kremi aldı ve yavaş hareketlerle ayağına ve bacaklarına sürdü. Bacaklarında ter basmasına ve yanmasına sebep olsa da en etkili ağrı kesici buydu. Kan akışını tersine çevirmek için yatakta ters döndü ve ayaklarını havaya kaldırıp, duvara yasladı.. Gözlerini tavana dikip öylece bekledi.

Güneş yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştı. Odasındaki karanlık, yerini önce maviye sonra turuncuya bırakana kadar pozisyonunu değiştirmede. Ağrı kesici etkisini gösterse de, bacaklarındaki ağrı hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Bu işkenceyi kendine neden yapıyordu? Yan odada mışıl mışıl uyuyan adam için mi? Şu an çektiği acıdan onun zerre haberi yoktu.

Ayaklarını indirip, yorganına altına soktu. Yerdeki dosyalardan birkaç resim kâğıdı çıkardı. Bunlar normal A4

kâğıtlarından biraz daha büyüktü ve saman rengindeydi. Kalemini kâğıdın üzerinde gezdirmeye başladı. Küçük bir kafesin içinde küçük bir kız ve kafesin dışında ona sivri oklar saplayan büyük bir kalabalık çizdi. Sosyal mesaj içeren posterlere benzemişti ama yine de güzeldi. Yaklaşık iki saat sonra sayfanın tamamını doldurmuştu. Üç boyutlu bir çizgi roman gibi karşısında duruyordu. Son kez detayların üzerinden geçip, kalemini kenara bıraktı.

Yaptığının ne kadar saçma olduğunu fark etti. Sanki bir günü hiç yaşanmamış gibiydi. Neredeyse her ay, hayatından bir günü silip atıyorlardı ve o, buna karşı hiçbir şey yapamıyordu. Kâğıdı yatağının yanına koyup, yorganı tekrar kafasına kadar çekti. Derin bir nefes bıraktı.

Kendini yorgun, hatta hasta gibi hissediyordu ama en çok da vücudunun mu yoksa zihninin mi yorgun olduğuna karar veremeyip şaşırıyordu. Yorganının altına girip uzun süre sessizliği dinledi. Uykusu olmasa da, kendini yeni bir uykunun içinde bulmuştu.